

Sygn. Akt I C 328/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2017r

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział I Cywilny w składzie :

Przewodniczący : SSO Elżbieta Porebska

Protokolant : st.sekr.sąd.Iwona Liberacka

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017r w Zielonej Górze

sprawy z powództwa R. B.

przeciwko (...) Związkowi Zawodowemu (...) w Z.

o ustalenie nieistnienia ewentualnie o stwierdzenie nieważności uchwały Zarządu Wojewódzkiego (...) Związku Zawodowego (...) w Z. nr (...)

1/oddala powództwo główne i ewentualne;

2/zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 328/15

UZASADNIENIE

Powód - R. B. wytoczył przeciwko pozwanemu - (...) Policjantów Województwa (...) powództwo, w którym domagał się ustalenia nieistnienia, ewentualnie nieważności uchwały Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów Województwa (...) w Z. nr (...).

W uzasadnieniu powód podniósł, że podjętą uchwałą cofnięto jemu, jako W. (...) Policjantów Województwa (...) zwolnienie z obowiązku świadczenia służby na rzecz (...) Policjantów, a także upoważnienie do reprezentowania oraz dysponowania środkami finansowymi (...) Policjantów. Jednocześnie powód zarzucił, że nie można uznać, by uchwała ta została skutecznie podjęta przez uprawniony do tego organ, albowiem w dniu jej podjęcia nie uzyskano określonego w § 33 ust. 4 Statutu kworum, niezbędnego dla ważności posiedzenia, a to w związku z tym, że w głosowaniu brał udział nieuprawniony do tego S. K.. W ocenie powoda, S. K. na dzień podejmowania ww. uchwały nie posiadał prawa głosu, a to przez jego odwołanie z funkcji Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego uchwałą nr 5 z dnia 22 października 2014r. Podjęta zatem przez Zarząd, a zaskarżona przez powoda uchwała rodzi niepewność co do jego statusu prawnego w kwestii jego członkostwa w Zarządzie Wojewódzkim (...) Policjantów Województwa (...). Nadto komendant Powiatowy Policji w M. wydał rozkaz personalny nr (...) o przywróceniu powoda do świadczenia służby, z której był zwolniony jako członek Zarządu. Uchwała ta doprowadziła finalnie również do straty finansowej po stronie powoda.

W odpowiedzi na pozew (k. 99-101 akt) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm.

Strona pozwana wskazała w uzasadnieniu, że powód próbuje dochodzić ustalenia faktów, a nie stwierdzenia istnienia lub nieistnienia prawa lub stosunku prawnego, co jest niedopuszczalne na gruncie art. 189 k.p.c.

Co więcej, w ocenie pozwanego nie jest prawdą, że uchwała nr 64/ (...) jest sprzeczna z przepisami ustawy i jako taka jest nieważna lub że doszło do jakichkolwiek naruszeń związanych z procedurą, w wyniku której została ona podjęta. Pozwany przyznał, że podczas głosowania nad przedmiotową Uchwałą było obecnych 10 członków Zarządu i każda z tych osób była uprawniona do wzięcia udziału w posiedzeniu. Kwestionowane uprawnienie do głosowania Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów, tj. S. K. jest z kolei niezasadne z tego względu, że Uchwała Nadzwyczajnej Wojewódzkiej Konferencji Delegatów (...) Policjantów nr 5 z 22 października 2014 r., na mocy której odwołano S. K. z zajmowanej przezeń funkcji, jest nieważna i została dnia 17 listopada 2014 r. uchylona na mocy Uchwały nr 1/11/2014/VI Głównej Komisji Rewizyjnej (...) Policjantów. Uchwała ta stanowiła podstawę dla Komendanta Wojewódzkiego Policji w G. do wydania rozkazu personalnego nr (...) z dnia 19 listopada 2014 r., zwalniającego S. K. z obowiązku świadczenia służby. Zbieżny ze stanowiskiem Głównej Komisji Rewizyjnej pogląd, przedstawił także dnia 2 grudnia 2014 r. Zarząd Główny (...). Tym samym S. K. na dzień 25 listopada pozostał Przewodniczącym (...) Policjantów, miał prawo zwołać posiedzenie Zarządu, podczas którego wydano zaskarżoną przez powoda uchwałę (...), a wszystkie wymogi proceduralne dla jego działania zostały zachowane.

Na pozostałym etapie strony podtrzymały stanowiska procesowe dotychczas prezentowane w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie z §25 ust. 1 Statutu (...) Policjantów Województwa (...) z dnia 21-22 kwietnia 2008 r., Wojewódzka konferencja delegatów jest najwyższym organem wojewódzkiej organizacji związkowej. Biorą w niej udział delegaci terenowych organizacji związkowych wybrani na walnych zebraniach lub konferencjach terenowych. Do kompetencji wojewódzkiej konferencji delegatów należy m.in. wybór przewodniczącego.

W dniu 22 października 2014 r. Nadzwyczajna Wojewódzka Konferencja Delegatów (...) Policjantów woj. (...) z siedzibą w Z., podjęła uchwałę nr 5 o odwołaniu z funkcji Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów Województwa (...), S. K.. Na tej samej Konferencji, Uchwałą nr 7 podjęto decyzję o powierzeniu R. B. pełnienia funkcji Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów. Do decyzji podjętych w ramach tego zgromadzenia zgłoszono jednak **zastrzeżenia co do prawidłowości procedowania** w tym zakresie, wobec czego o sprawie zostały zawiadomione odpowiednie organy kontrolne.

Na mocy §32 ust. 1 Statutu (...) Policjantów Województwa (...) z dnia 21-22 kwietnia 2008 r., **komisje rewizyjne realizują zadania określone w Statucie oraz przepisach prawa dotyczących związków zawodowych**. Zgodnie z § 3 odpowiednie komisje rewizyjne posiadają **uprawnienia do kontroli**: wszystkich organów Związku - Główna Komisja Rewizyjna ((...)), oraz wojewódzkich i terenowych organów Związku - wojewódzka komisja rewizyjna ((...)), terenowych organów Związku - terenowa komisja rewizyjna ((...)). Do kompetencji komisji rewizyjnych należy m.in. **kontrola działalności** organów Związku, ze szczególnym uwzględnieniem działalności gospodarczej, kontrolowanie prawidłowości podejmowania oraz realizacji uchwał władz Związku pod względem zgodności z zapisami Statutu oraz obowiązującymi przepisami prawa, **informowanie organów Związku o wynikach kontroli oraz przedstawianie wniosków**. Ponadto, komisje rewizyjne rozpatrują indywidualne skargi i wnioski członków Związku w trybie określonym w dziale VIII kpa, a organem naczelnym w rozumieniu art. 18 ust. 3 kpa uprawnionym do rozpatrywania skarg i wniosków członków Związku, w rozumieniu przepisów działu VIII kpa, jest (...), której decyzje są ostateczne. W granicach kompetencji wynikających z ust. 3 § 32, komisje rewizyjne mają prawo w szczególności do **składania wniosków o wstrzymanie realizacji uchwał przez organy Związku** w przypadku stwierdzenia ich niezgodności ze Statutem i przepisami prawa dotyczącymi zawodowych. Złożone w tym trybie wnioski organ rozpatruje niezwłocznie.

W duchu tych statutowych zapisów, w sprawie odwołania S. K., które nastąpiło w dniu 22 października 2014 r. wypowiedziała się Główna Komisja Rewizyjna. W Uchwale nr 1/11/2014/VI z dnia 17 listopada 2014 r., po przeanalizowaniu dostarczonej jej dokumentacji (...) podniosła, że odwołanie S. K. z funkcji Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów, jak i inne uchwały podjęte 22 października 2014 r. przez Nadzwyczajną

Wojewódzką Konferencję Delegatów (...) Policjantów przegłosowane zostały w sposób sprzeczny ze Statutem i jako takie są bezskuteczne.

Jednocześnie, Komisja wykonując swoje statutowe uprawnienia, złożyła wniosek do Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów o zwołanie nadzwyczajnej konferencji delegatów, celem prawidłowego przeprowadzenia podważonych przez Komisję czynności. Termin Nadzwyczajnej Wojewódzkiej Konferencji Delegatów (...) ustaliła na 27 listopada 2014 r.

Uchwała (...) stanowiła podstawę dla Komendanta Wojewódzkiego Policji w G. do wydania rozkazu personalnego nr (...) z dnia 19 listopada 2014 r., zwalniającego S. K. z obowiązku świadczenia służby na czas trwania kadencji w 2016 r. Stanowisko prezentowane przez Główną Komisję Rewizyjną było też zbieżne z tym, które zajęło Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów w dniu 2 grudnia 2014 r.

W dniu 25 listopada 2014 r. zebrał się **Zarząd Wojewódzki (...) Policjantów Województwa (...), zwołany przez S. K. W uchwale nr 54/ (...) z dnia 25.11.2014 r. Zarząd przyjął do wiadomości stanowisko Głównej Komisji Rewizyjnej i wynikających z niej skutków prawnych. Zgodnie z porządkiem posiedzenia, Zarząd miał też w oparciu o decyzję wydaną przez (...), uchylić wszystkie uchwały z dnia 22.10.2014 r. podjęte przez (...) woj. (...) w tym terminie, co też nastąpiło na mocy Uchwały nr 59/ (...).**

W ramach realizacji powyższych założeń, Zarząd Wojewódzki (...) Policjantów w Uchwale nr 57/ (...) uchylił również cofnięcie S. K. upoważnienia do reprezentowania Związku, jak i zwolnienie z obowiązku świadczenia służby na rzecz (...) Policjantów.

Tego samego dnia Zarząd Wojewódzki podjął też uchwałę nr 64/ (...) o cofnięciu R. W. (1) (...) Policjantów Województwa (...) zwolnienia z obowiązku świadczenia służby, a także o cofnięciu upoważnienia do reprezentowania oraz dysponowania środkami finansowymi (...) Policjantów. Jednocześnie w uchwale tej zobowiązano powoda do rozliczenia się z dokumentacją, mienia oraz wszelkich innych przedmiotów.

Zgodnie z §33 ust. 4 Statutu, „Obrady zjazdów, konferencji, walnych zebrań oraz posiedzenia zarządów organów Związku są ważne, jeżeli zostanie stwierdzone kworum, które stanowi obecność co najmniej połowy uprawnionych do głosowania plus 1, z wyjątkiem sytuacji określonej w § 26 ust. 5 Statutu”. Z kolei §33 ust. 8 Statutu stanowi, że „Do ważności uchwał podejmowanych podczas obrad, posiedzeń i zebrań niezbędny jest udział w głosowaniu co najmniej połowy liczby obecnych uprawnionych do głosowania”. Jak wynika z dokumentu pod tytułem „Lista obecności na posiedzeniu VI Kadencji (...) Policjantów Województwa (...) w Z.” na posiedzeniu Zarządu Wojewódzkiego w dniu 25 listopada 2014 r. obecnych i głosujących było 10 osób, w tym S. K..

Dnia 25 listopada 2014 r. stanowisko w sprawie zajęła także Wojewódzka Komisja Rewizyjna (...) Policjantów w Z., która podniosła w protokole z jej posiedzenia, że posiedzenie Zarządu zwołanego przez S. K. w dniu 25.11.2014 r. pozbawione było przymiotu ważności, w związku z niezachowaniem wymogów przewidzianych dla zwoływania posiedzeń organów (...) Policjantów. W ocenie Komisji, S. K. nie miał uprawnienia do zwołania posiedzenia Zarządu, przez to, że został wcześniej odwołany z funkcji Przewodniczącego Zarządu.

W dniu 27 listopada 2014 r. **Sprawozdawczo-Wyborcza Wojewódzka Konferencja Delegatów (...) Policjantów w Uchwale nr 1 odrzuciła wnioski i postanowienia wystosowane przez Główną Komisję Rewizyjną w Uchwale nr 1/11/2014/VI z dnia 17 listopada 2014 r., jednocześnie odstąpiła, w Uchwale nr 2, od przeprowadzenia ponownego wyboru na stanowisko Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów, aż do wydania w tej sprawie wyroku przez sąd powszechny.** Z tego względu Konferencja powierzyła pełnienie obowiązków Przewodniczącego powodowi.

Główna Komisja Rewizyjna w uchwale nr 1/12/2014 podtrzymała w całości treść uchwały nr 1/11/2014 z dnia 17.11.2014 r. Ponadto Komisja stwierdziła, że mimo podjętych prób wskazania ścieżki prawnej, służącej realizacji zamiarów Organów niższego szczebla, ich realizacja nadal pozostaje w konflikcie z aktualnym stanem prawnym.

Wobec powyższego, dnia 18 grudnia 2014 r. Komendant Powiatowy Policji w M. wydał Rozkaz Personalny nr (...) o przywróceniu z dniem 19 grudnia 2014 r. powoda do świadczenia służby, z której był zwolniony jako członek Zarządu Wojewódzkiego, z jednoczesnym powierzeniem mu obowiązków służbowych na stanowisku detektywa (...) Komendy Powiatowej Policji w M., bez zmian składników wynagrodzenia. Powód oświadczył jednak, że po powzięciu skarżonej uchwały stracił finansowo – po jej powzięciu pobierał bowiem wynagrodzenie zaszeregowane w niższej, 5 grupie – dla asystentów, kiedy za pracę w związku zawodowym przysługiwało mu wynagrodzenie zaszeregowane w 9 grupie – dla oficerów starszych, co oznacza, że wcześniej zarabiał ok. 700 zł miesięcznie więcej.

Przez okres kilku miesięcy funkcję Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów pełnił S. K., jednakże sytuacja ta wywoływała stan niepewności w strukturach Związku, co do jej zgodności z prawem, tym bardziej, że powód próbował podejmować czynności, działając jako Przewodniczący Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów.

W dniu 22 stycznia 2015 r. uchwałą nr 81/VI/2015 r. R. B. otrzymał od Zarządu wotum nieufności i został zawieszony w wykonywaniu czynności W. Związku.

Uchwałą nr 1/2016 z dnia 17 czerwca 2016 r. Nadzwyczajna Konferencja Delegatów (...) w Z. rozpatrzyła wotum nieufności wobec R. B. i odwołała go z funkcji wiceprzewodniczącego (...) woj. (...).

Uchwałą nr 1/2016 z dnia 18 listopada 2016 r. Wojewódzka Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza Delegatów (...) Policjantów woj. (...) zatwierdziła wyniki prac Komisji Wyborczo-Skrutacyjnej z dotychczas przeprowadzonych wyborów do władz i organów Związku, ustalając, że Przewodniczącym Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów został S. K.. Na wiceprzewodniczącego (...) woj. (...) ponownie został wybrany powód.

(dowody:

- Uchwała Nadzwyczajnej Wojewódzkiej Konferencji Delegatów (...) Policjantów nr 5 z 22 października 2014 r., k. 70 akt;
- Uchwała Nadzwyczajnej Wojewódzkiej Konferencji Delegatów (...) Policjantów nr 7 z 22 października 2014 r., k. 71 akt;
- Statut (...) Policjantów Województwa (...) z dnia 21-22 kwietnia 2008 r., k. 22-45 akt;
- uchwała Zarządu (...) Policjantów nr (...) z 25 listopada 2014 r., k.46 akt;
- Rozkaz Personalny nr (...), k. 56 akt;
- Statut (...) Policjantów Województwa (...) z dnia, k. 22-45 akt
- lista obecności na posiedzeniu z dnia 25 listopada 2014 r., k. 47 akt;
- zawiadomienie o zwołaniu ZW z dnia 24.11.2014 r., k. 166 akt)
- protokół z posiedzenia (...) z 25 listopada 2014 r., k.51-52 akt;
- Uchwała GKR nr 1/11/2014/VI z dnia 17 listopada 2014 r., k. 102-104 akt;
- Rozkaz personalny nr (...) z dnia 19 listopada 2014 r., k. 111-112 akt;

- Uchwała Zarządu Wojewódzkiego nr (...) z dnia 25.11.2014 r. , k. 105 akt;
- Uchwała Zarządu Wojewódzkiego nr (...) z dnia 25.11.2014 r. , k. 106 akt;
- S. Prezydium Zarządu Głównego (...) Policjantów z dnia 2 grudnia 2014 r. , k. 113 akt;
- pismo (...) do Zarządu Wojewódzkiego z dnia 19.11.2014 r., k. 133 akt;
- Uchwała nr 1 i 2 Sprawozdawczo-Wyborczej Wojewódzkiej Konferencji Delegatów (...) Policjantów z dnia 27.11.2014 r. , k. 131-132 akt;
- uchwała GKR nr 1/12/2014 z 04.12.2014 r., k. 114 akt;
- zeznania świadka Ł. C. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r., k.135 akt
- zeznania świadka W. M. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r., k.135 akt;
- zeznania świadka T. S. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r., k.135 akt;
- zeznania świadka R. W. (2) na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r., k.135 akt;
- zeznania świadka R. P. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r., k.135 akt;
- zeznania świadka M. B. (1) na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 r., k.135 akt;
- zeznania świadka G. N. przed SR dla Warszawy-Śródmieścia na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2015 r., w sprawie o sygn.. III Cps 639/16, załączonych do niniejszej sprawy;
- zeznania świadka R. W. (3) przed SR Katowice-Zachód na posiedzeniu w dniu 15 kwietnia 2016 w sprawie o sygn. akt I Cps 68/15 załączonych do niniejszej sprawy;
- zeznania świadka A. G. na rozprawie w dniu 24 lutego 2016 r., k. 222-225 akt;
- zeznania świadka M. B. (2) na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 246 akt;
- zeznania świadka P. D. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 246 akt;
- zeznania świadka M. M. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 246 akt;
- zeznania świadka S. S. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 246 akt;
- zeznania świadka W. K. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 247 akt;
- zeznania świadka P. M. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 247 akt;
- zeznania świadka D. W. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 247 akt;
- zeznania świadka A. C. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 247 akt;
- zeznania świadka A. D. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 247v akt;
- zeznania świadka G. G. na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016 r., k. 247v akt;
- protokół posiedzenia Nadzwyczajnej Konferencji Delegatów (...) w Z. z dnia 17.06.2016 r., k. 257-259 akt;
- uchwała nr 1/2016 Nadzwyczajnej Konferencji Delegatów (...) w Z. z dnia 17.06.2016 r., k.260 akt;

- uchwała nr 1/2016 Wojewódzkiej Konferencji Sprawozdawczo-Wyborczej Delegatów (...) Policjantów woj. (...) z dnia 18.11.2016 r., k. 289 akt

- zeznania powoda na rozprawie w dniu 18 stycznia 2017 r., k. 301v-302v akt;

- zeznania powoda na rozprawie w dniu 18 stycznia 2017 r., k. 302v- 303 akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się w ramach powództwa z art. 189 k.p.c. ustalenia nieistnienia, ewentualnie nieważności uchwały Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów Województwa (...) w Z. nr (...), podjętej w dniu 25 listopada 2014 r. W uzasadnieniu R. B. podniósł, że podjęcie skarżonej uchwały nastąpiło sprzecznie ze Statutem i prawem, przez co obecnie istnieje niepewność odnośnie jego członkostwa w Zarządzie Wojewódzkim (...) Policjantów, a ponadto w wyniku podjęcia skarżonej uchwały powód stracił finansowo na skutek zaszeregowania go do innej kategorii płacowej.

Na wstępie należało zatem zwrócić uwagę na to, że możliwość wniesienia powództwa o uchylenie uchwały organu związku zawodowego lub stwierdzenie jej nieważności, nie została przewidziana w ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U.2014.167 j.t.). Pomimo tego, zbadanie istnienia tej uchwały oraz jej ważności (jednak nie merytorycznej zasadności) leży w gestii sądu powszechnego.

Rację miał również powód, wskazując na liczne analogie dot. członkostwa w związku zawodowym i w stowarzyszeniach oraz powołując się przy tym na orzecznictwo, które podkreśla, że stosunek łączący członka ze stowarzyszeniem ma charakter cywilnoprawny, gdy dot. niezgodnego z prawem wykluczenia ze struktur związku. Z sytuacją taką mamy do czynienia w sprawie niniejszej, od momentu, gdy Zarząd Wojewódzki podjął uchwałę nr 64/ (...) o cofnięciu R. W. (1) (...) Policjantów Województwa (...) zwolnienia z obowiązku świadczenia służby na rzecz związku zawodowego, a także o cofnięciu upoważnienia do reprezentowania oraz dysponowania środkami finansowymi (...) Policjantów.

Wobec skąpych uregulowań dotyczących kontroli uchwał organów związków na gruncie ustawy o związkach zawodowych, Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową sprawę, posiłkował się orzecznictwem i stanowiskiem doktryny, wypracowanym na gruncie ustawy Prawo o stowarzyszeniach, jako najbardziej zbliżonymi, w kontekście jej charakteru.

Przypomnieć trzeba, że stowarzyszenie (podobnie jak i związek zawodowy) jest korporacyjną osobą prawną, której konstrukcja zakłada, że przez cały czas istnienia jej członkowie pozostają z nią w szczególnych stosunkach prawnych. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 stycznia 2005 r., III CZP 75/04 (OSNC 2005, nr 11, poz. 188) wyjaśnił, że roszczenie członka stowarzyszenia o ochronę jego członkostwa przed niezgodnym z prawem lub statutem wykluczeniem ze stowarzyszenia podlega rozpoznaniu na drodze sądowej. Dodatkowo podkreślił, że członkostwo w stowarzyszeniu – podobnie zresztą jak i w związku zawodowym - jest oparte na dobrowolności; powstaje przez złożenie oświadczeń woli podmiotów wolnych oraz równych i trwa dzięki wypełnianiu przez obie strony swych zobowiązań. Wykazuje zatem dostateczne cechy pozwalające uznać, że jest stosunkiem z zakresu prawa cywilnego w rozumieniu art. 1 k.p.c.

Trzeba jednak pamiętać, że Prawo o stowarzyszeniach nie przewiduje odrębnego powództwa członka o uchylenie lub stwierdzenie nieważności albo ustalenie nieistnienia uchwał władz stowarzyszenia, a podstawę prawną roszczenia może stanowić wyłącznie konkretny przepis prawa materialnego; nie wynika ona z zasady domniemania drogi sądowej. W Prawie o stowarzyszeniach nie ma przepisów podobnych do art. 249, 252, 422 i 425 k.s.h. lub art. 42 Pr. sp. Brak takich unormowań nie oznacza, że sąd może odpowiednio stosować przepisy innych ustaw regulujących byt, organizację i sposób działania innych osób prawnych, choćby były one w swej specyfice bardzo zbliżone do stowarzyszenia (a w przedmiotowej sprawie do związku zawodowego), jak wskazywał błędnie na to powód w swoich pismach procesowych. Nie pozwala na to Prawo o stowarzyszeniach, które nie zawiera delegacji do stosowania odpowiednio przepisów innych ustaw, należy zatem przyjąć, że racjonalny ustawodawca wyłączył taką możliwość (por.

uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2005 r., III CZP 75/04). Dokładnie ten sam zarzut należy odnieść do ustawy o związkach zawodowych i powództwa wytaczanego na jej podstawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy dopuścił możliwość wytaczania powództwa na zasadach ogólnych, tj. na podstawie art. 189 k.p.c. tylko przez członka zmierzającego do „unicestwienia” uchwały władz stowarzyszenia dotyczącej jego członkostwa. Przedstawione zagadnienie jest jednak szersze, gdyż dotyczy nie samego członkostwa, lecz stosunku członkostwa. Po pierwsze, należało mieć na względzie, że z reguły stosunki cywilnoprawne są dwustronne, a na ich treść składają się prawa i obowiązki stron, tj. w których uprawnieniu jednej strony odpowiada obowiązek drugiej. Zwykle jednak, po obu stronach danego stosunku prawnego występuje wiele praw i obowiązków, najczęściej zresztą przeplatają się one w taki sposób, że dotyczą każdej ze stron.

Po drugie należy wziąć pod uwagę, że uzależnienie powództwa o ustalenie od interesu prawnego należy pojmować elastycznie, z uwzględnieniem celowościowej wykładni tego pojęcia i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2004 r., II CK 387/02, nie publ.). Interes prawny powoda musi być zgodny z prawem, z zasadami współżycia społecznego oraz celem, któremu ma służyć art. 189 k.p.c. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1979 r., III PR 78/79, OSPiKA 11 1980, nr 11, poz. 196). Pojęcie interesu prawnego powinno być wykładane z uwzględnieniem szeroko rozumianego dostępu do sądu, zasad Konstytucji i zgodnie z art. 14 międzynarodowego Paktu praw obywatelskich i politycznych w celu zapewnienia ochrony podmiotom prawa cywilnego, jeżeli występuje rzeczywista potrzeba jej udzielenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 58/01, nie publ., z dnia 6 października 1998 r., II CKU 46/98, nie publ. i z dnia 10 lipca 1997 r., I CKN 161/97, nie publ.). Interes prawny występuje więc, jeżeli zachodzi celowość udzielenia powodowi ochrony w świetle jego praw i wolności, wynikająca z sytuacji prawnej, w której się znajduje. Jeżeli potrzeba ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa nie wynika z prawa przedmiotowego, wyrok oparty na art. 189 k.p.c. jest zbyteczny. Wydanie go ma sens wtedy, gdy istnieje sytuacja grożąca naruszeniem stosunku prawnego lub powstała wątpliwość co do jego istnienia, w tym przypadku stosunku członkostwa powodów (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1995 r., III CZP 179/94, OSNC 1995, nr 5, poz. 76, oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 1998 r., III CKN 332/98, nie publ., i z dnia 8 lutego 2013 r., IV CSK 306/12, „Izba Cywilna” 2014, nr 10, s. 51).

Wytaczając powództwo na podstawie art. 189 k.p.c., powód musi więc jednocześnie „zmieścić się” w granicach wyznaczonych przez hipotezę tego przepisu, tzn. nie tylko wskazywać na bezprawność działania związku, rozumianą jako sprzeczność z ustawą, statutem lub zasadami współżycia społecznego, ale również na interes prawny, który może być ograniczony przez ustawę (w tym wypadku nadal można stosować analogię opartą na przepisach art. 25-32 Pr. stow.), albo zredukowany do obiektywnej potrzeby uzyskania wyroku określonej treści, wywołanej rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem sfery prawnej podmiotu występującego o taką ochronę.

Powództwo o ustalenie przewidziane w art. 189 k.p.c. nie może być wykorzystane w celu wzruszania uchwał władz związku zawodowego, które nie ingerują w sferę praw i obowiązków członkowskich, a więc, gdy brak jest rzeczywistej potrzeby ochrony członka związku. Ustawodawca – w zakresie kontroli zasadności wydawania uchwał przez organy związku - przyznał bowiem kompetencje w tym względzie tylko organom nadzorującym stowarzyszenia, a w kontekście związków zawodowych pozostawił to w dyspozycji ich wewnętrznym organom. Tym samym, zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 27/15, należy przyjąć a contrario, że ustawowo w tym zakresie ustawodawca wyłączył prawo członków do wzruszania tych uchwał.

Wobec tego, skoro środki kontroli - co ważne, nie nadzoru, a kontroli - angażującej w działania naprawcze nie tylko organy kontrolne organizacji, umożliwiają wyeliminowanie ewentualnych nieprawidłowości związanych z podejmowaniem przez te organizacje uchwał niezgodnych z prawem, z zasadami współżycia społecznego lub statutem, to trzeba uznać, że jeżeli z prawa przedmiotowego nie wynika, że powód ma potrzebę takiego ustalenia, wyrok ustalający jest zbyteczny (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1995 r., III CZP 179/94). Istota wolności zrzeszania się w ramach stowarzyszenia, czy związku zawodowego polega bowiem m.in. na prawie do tworzenia korporacji o swobodnie wybranym celu i określeniu kryteriów członkostwa, tak by członkowie pozostający w danej organizacji nie byli przymuszeni do współdziałania z osobami, z którymi nie są w stanie współdziałać, zwłaszcza,

gdy delegują na nich część swoich uprawnień, związanych z reprezentacją własnych interesów. Inaczej mówiąc, wolność zrzeszania się to nie tylko prawo do wstąpienia do stowarzyszenia, czy związku zawodowego, ale to również prawo organizacji do wykluczenia członków, czy jak w przedmiotowej sprawie – do zwolnienia powoda z obowiązku świadczenia służby na rzecz związku zawodowego. Ingerencja sądu w działalność związku zawodowego powinna być więc wyjątkowa oraz uwzględniać jej autonomiczny i samorządny charakter (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2009 r., 13 I CSK 535/08, który dot. stowarzyszenia).

Trzeba pamiętać, że związki zawodowe w ramach samorządności przyznanej w art. 1 ustawy o związkach zawodowych mogą swobodnie kształtować strukturę organizacyjną, a także określać kryteria nabywania i utraty członkostwa. Zagadnienia te powinny być uregulowane w statucie związku lub jego uchwałach (art.9 zd.1 ustawy o związkach zawodowych).

Poza tym należy uwzględnić, że choć związek zawodowy jest korporacją mieszczącą się w ramach prawa cywilnego, to jednak jego cechy są swoiste, gdyż celem jego działalności jest głównie realizacja wolności i praw należących do dziedziny prawa publicznego, zgodnie z art. 1 ustawy o związkach zawodowych. Uchwała organu korporacji stanowi instrument prawny służący kształtowaniu i wyrażaniu woli organu osoby prawnej. Jak wskazuje uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 27/15, jest to mechanizm wrażliwy na nadmierne ekspozowanie interesu indywidualnego, gdyż może osłabić zdolność korporacji do decydowania i działania, a tym samym godzić nie tylko w jej interes, ale również w interesy innych członków. Sąd Najwyższy wskazuje, że z tego powodu, przy omawianiu zagadnień związanych z funkcjonowaniem członka w stowarzyszeniu – przy czym uwagi te można odnieść wprost do związku zawodowego - trzeba mieć na względzie nie relację członek – korporacja, lecz właściwsze jest ujęcie trójstronne: członek – korporacja – inni członkowie. Jak przy większości konstrukcji prawa cywilnego, także w ramach omawianego zagadnienia występuje ścieranie się różnych interesów, z których każdy, co do zasady, zasługuje na ochronę. Konkretnie rozstrzygnięcie sądowe musi jednak stanowić wypadkową intensywności poszczególnych interesów, z uwzględnieniem treści regulacji prawnych wskazujących, który z nich został uznany za bardziej istotny z perspektywy widzenia ustawodawcy.

Po uwzględnieniu powyższych rozważań, w przedmiotowej sytuacji, Sąd doszedł do przekonania, że brak jest celowości udzielenia powodowi ochrony w świetle jego praw i wolności, wynikających z sytuacji prawnej, w której się znajduje.

Po pierwsze, niespornym pozostawało, że uchwałą nr 1/2016 z dnia 17 czerwca 2016 r. Nadzwyczajna Konferencja Delegatów (...) w Z. rozpatrzyła wotum nieufności wobec R. B. i odwołała go z funkcji wiceprzewodniczącego (...) woj. (...), a następnie, uchwałą nr 1/2016 z dnia 18 listopada 2016 r. Wojewódzka Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza Delegatów (...) Policjantów woj. (...) zatwierdziła wyniki prac Komisji Wyborczo-Skrutacyjnej z dotychczas przeprowadzonych wyborów do władz i organów Związku, ustalając, że Przewodniczącym Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów został S. K.. Jednocześnie na wiceprzewodniczącego (...) woj. (...) ponownie został wybrany powód. Tym samym, sytuacja prawna R. B. jest zdaniem Sądu klarowna - jego aktualny status członka w Zarządzie Wojewódzkim (...) Policjantów jest określony i jasny, nie ma zatem realnej potrzeby udzielenia mu ochrony prawnej.

Należało mieć bowiem na względzie, że w przypadku powództwa o ustalenie, interes prawny nie może istnieć jedynie w momencie wszczynania sprawy. Powództwo przewidziane w art. 189 k.p.c. jest elementem systemu ochrony prawnej i podlega regułom wspólnym dla tego systemu, do których należy zasada aktualności, nakazująca przyjęcie za podstawę orzeczenia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.). Odstąpienie od tej zasady musi mieć uzasadnioną prawnie przyczynę (np. art. 192 pkt 3 k.p.c., art. 363 § 2 k.c. in fine). Udzielenie ochrony w drodze powództwa o ustalenie ma na celu wyjaśnienie stanu prawnego wówczas, kiedy jest to uzasadnione istniejącymi wątpliwościami i obiektywnie potrzebne – w ocenie Sądu, w sprawie niniejszej nie zachodzi taka sytuacja.

Po drugie, zdaniem Sądu, konstrukcja powództwa o ustalenie powinna być interpretowana z uwzględnieniem szeroko pojmowanego dostępu do sądów w celu zapewnienia ochrony prawnej - jako zasadniczo jedynej możliwej w konkretnym wypadku (tak: K. Piasecki, Postępowanie sporne rozpoznawcze, Warszawa 2004, s. 150 i n.) W wyroku z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 181/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 101, Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli powództwo

o ustalenie istnienia prawa jest jedynym możliwym środkiem jego ochrony, powód ma interes prawny w żądaniu ustalenia.

W przedmiotowej sprawie, skoro wątpliwości co do statusu członkowskiego w związku zawodowym (...) zostały rozwiane na chwilę obecną, do rozważenia pozostawała kwestia tego, czy uchylene uchwały nr 64/ (...) lub stwierdzenie jej nieważności w ramach powództwa z art. 189 k.p.c. jest właściwą formą ochrony interesu powoda, z perspektywy jego ewentualnych roszczeń finansowych – powód bowiem twierdził, że w wyniku podjęcia skarżonej uchwały, stracił finansowo i otrzymywał ok. 700 zł miesięcznie mniej, z powodu cofnięcia mu zwolnienia świadczenia służby na rzecz związku.

Abstrahując już od faktu, że powód w żaden sposób nie wykazał, ażeby rzeczywiście poniósł stratę finansową na skutek podjęcia przez Zarząd związku uchwały nr 64/ (...), należało zauważyć, że orzecznictwo ustaliło i nie odstępuje od zasady, że nie ma interesu prawnego w wytoczeniu powództwa w ramach art. 189 k.p.c. ten, kto może poszukiwać ochrony prawnej w drodze innego powództwa, np. o zasądzenie świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych. Praktycznie rzecz biorąc, interes prawny występuje więc, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka (wyroki SN: z dnia 4 października 2001 r., I CKN 425/00, LEX nr 52719; z dnia 8 maja 2000 r., V CKN 29/00, LEX nr 52427; z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 181/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 101; z dnia 14 marca 2012 r., II CSK 252/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 120; z dnia 19 września 2013 r., I CSK 727/12, LEX nr 1523363; wyrok SA w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2007 r., III AUa 1518/05, OSA 2008, z. 9, poz. 30; postanowienie SA w Poznaniu z dnia 28 września 2012 r., I ACz 1611/12, LEX nr 1220598). Brak interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. ma zatem miejsce wówczas, gdy stan niepewności prawnej może być usunięty w drodze dalej idącego powództwa o świadczenie (ewentualnie innego powództwa, np. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym), bądź w drodze podjęcia obrony w toku już wytoczonej przez pozwanego w procesie o ustalenie odrębnej sprawy o świadczenie (zob. np. wyroki SN: z dnia 29 lutego 1972 r., I CR 388/71, LEX nr 7066; z dnia 4 marca 2011 r., I CSK 351/10, LEX nr 785272; z dnia 16 kwietnia 2010 r., IV CSK 453/09, LEX nr 578163; wyrok SA w Katowicach z dnia 28 września 2012 r., V ACa 415/12, LEX nr 1223195). Po przeanalizowaniu stanu faktycznego, Sąd uznał, że jeśli powód chciał wystąpić z roszczeniem o wyrównanie jego płacy lub np. odszkodowawczym, to mógł on wystąpić do sądu z powództwem o świadczenie, w ramach którego Sąd badałby przesłanki ewentualnej odpowiedzialności pozwanego za stratę finansową powoda, a więc mógłby zająć się sprawą pozostawania w obrotie uchwały nr 64/ (...). Przypomnieć trzeba, że ani ustawa o związkach zawodowych, ani prawo o stowarzyszeniach nie przewiduje odrębnego powództwa członka o uchylene lub stwierdzenie nieważności albo ustalenie nieistnienia uchwał władz korporacji i nie można go wywieść z zasady domniemania drogi sądowej lub na podstawie analogii do przepisów k.s.h. albo Prawa spółdzielczego. Co prawda, można posiłkować się w takiej sytuacji powództwem o ustalenie, ale gdy skarżona uchwała nie dotyczy bezpośrednio statusu członka w stowarzyszeniu, powinno korzystać się z innych – możliwych środków dochodzenia swoich praw. Orzeczenie wydane w sprawie niniejszej nie zakończyłoby bowiem definitywnie sporu powoda z pozwanym, na płaszczyźnie finansowej. Co więcej, powód sam zeznał, że tracił środki wynagrodzenia w pewnej perspektywie czasowej, na skutek różnych decyzji pracodawcy, a więc nie można zakładać (żadna z okoliczności nie została bowiem przez R. B. wykazana dowodowo), że pomniejszenie wynagrodzenia o podaną przez powoda kwotę nastąpiło bezpośrednio na skutek zmiany w jego statusie członka związku.

Sąd miał również na uwadze, że ewentualne orzeczenie na korzyść powoda zaburzyłoby poważnie aktualne funkcjonowanie związku zawodowego – podważyłoby bowiem wszystkie jego decyzje sygnowane przez S. K. od 2014 do 2016 r. Tym samym, z dużym prawdopodobieństwem, orzeczenie takie naraziłoby korporację na wiele negatywnych konsekwencji, także finansowych, paraliżując jej obecne działanie. W takim wypadku, Sąd uwzględnił, że przy rozstrzygnięciu zagadnień związanych z funkcjonowaniem członka w związku zawodowym - zgodnie z orzecznictwem prezentowanym przez SN - trzeba mieć na względzie nie relację członek – korporacja, lecz relację członek – korporacja – inni członkowie, bowiem funkcjonowanie związku nie ma służyć realizacji interesów indywidualnych, ale przede wszystkim zbiorowych. Zdaniem Sądu, w tym wypadku ważniejszym było utrzymanie statusu związku, który pozwoli

mu realizować jego ustawową kompetencję, a więc pozwole zachować prawo do skutecznego reprezentowania i obrony praw oraz interesów zawodowych i socjalnych pracowników. Ma to swoje racjonalne i funkcjonalne uzasadnienie tym bardziej, że dokonano nowych wyborów w strukturach związku i powód ponownie został wybrany na jego wiceprzewodniczącego, a S. K. na jego przewodniczącego, co przywraca de facto stan sprzed 22 października 2014 r., kiedy to podjęto uchwałę nr 5, która rozpoczęła proces sporu na szczycie władzy w strukturach związku. Jeśli jest tak, jak twierdzi R. B., że chce on poprzez wytoczenie powództwa przede wszystkim ukrócić sprzeczne ze Statutem i prawem działania członków związku, czy nawet jego organów, to na tę chwilę, jako jego wiceprzewodniczący posiada większe możliwości i bardziej efektywne środki, by to zrobić, nie zaburzając jednocześnie funkcjonowania związku zawodowego, którego istnienie ma służyć poprawie sytuacji pracowników w ogólności, a nie tylko danej jednostki. Uczestnictwo w strukturach związku zawodowego powinno doprowadzać bowiem do skutecznej realizacji interesów pracowniczych i socjalnych jego członków, a nie stanowić wyłącznie ścieżkę kariery lub łatwe źródło zarobków dla poszczególnych jednostek, które zdecydowały się zasiadać w jego władzach, co zdaniem Sądu jest tłem sporu w niniejszej sprawie i doprowadziło do konfliktu bezpośrednio między R. B. i S. K., ale co więcej, niepotrzebnie podzieliło też pozostałych związkowców na opowiadających się za jednym lub za drugim przewodniczącym zarządu.

Na marginesie należy dodać, że skoro interes prawny powoda w wytoczeniu powództwa z art. 189 k.p.c. zależy także od celowości dążenia do ustalania prawa lub stosunku prawnego w postępowaniu procesowym, to jeśli cel ten osiągnąć jest w ramach postępowania nieprocesowego, czy nawet postępowania pozasądowego, np. wewnątrzspółdzielczego (por. orz. SN z 11 października 1985 r., II CR 302/85, LexPolonica nr 304531, OSNCP 1986, nr 15, poz. 155) - to brak interesu prawnego powoda w wytoczeniu powództwa o ustalenie. Por. także wyr. SN z 4 stycznia 2008 r., III CSK 204/07 (LexPolonica nr 2143611).

Sąd po przeanalizowaniu stanu faktycznego doszedł do przekonania, że możliwym było w niniejszej sprawie w ramach postępowania wewnątrzorganizacyjnego ustalenie, czy uchwała nr 64/ (...) słusznie pozostaje w obrocie, czy może jednak należycie pozbawiła powoda statusu przewodniczącego związku, o ile tylko związkowcy stosowaliby właściwie przepisy Statutu i innych, obowiązujących ich aktów prawnych.

Pomimo zastrzeżeń dot. procedowania zarówno w sprawie uchwały nr 5 z dnia 22 października 2014 r. o odwołaniu z funkcji Przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego (...) Policjantów Województwa (...) S. K., jak i skarżonej przez powoda uchwały nr 64/ (...) z 25 listopada 2014 r., właściwym do rozstrzygnięcia sporów dot. procedowania przez związek i oceny jego działań, są jego organy kontrolne, a więc komisje rewizyjne.

Zgodnie z §32 ust. 1 Statutu (...) Policjantów Województwa (...) z dnia 21-22 kwietnia 2008 r., komisje rewizyjne realizują zadania określone w Statucie oraz przepisach prawa dotyczących związków zawodowych, a na mocy § 3 ww. aktu, odpowiednie komisje rewizyjne posiadają uprawnienia do kontroli wszystkich organów Związku. Statut wymienia wprost, że do kompetencji komisji rewizyjnych należy m.in. kontrola działalności organów Związku, informowanie organów Związku o wynikach kontroli oraz przedstawianie wniosków, a potem ewentualnie składanie wniosków o wstrzymanie realizacji uchwał przez organy Związku w przypadku stwierdzenia ich niezgodności ze Statutem i przepisami prawa dotyczącymi zawodowych. Złożone w tym trybie wnioski organ rozpatruje niezwłocznie.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że istnieje zasadnicza różnica między nadzorem i kontrolą, której brak zrozumienia w strukturach związku doprowadził do wydania uchwały nr 64/ (...) z 25 listopada 2014 r. Nadzór jest to bowiem stałe i bieżące kontrolowanie podległej lub podporządkowanej jednostki z równoczesnym wydawaniem stosownych decyzji, mających na celu usprawnienie, udoskonalenie działalności nadzorowanej jednostki. Uprawnienia nadzorcze oznaczają tyle, co prawo do kontroli, ale z dodatkową możliwością wiążącego wpływania na organy czy instytucje nadzorowane. Natomiast kontrolą nazywamy tylko porównywanie stanu faktycznego ze stanem wymaganym, wyznaczonym przez normy prawne, techniczne, ekonomiczne, itd.

Kontrola polega więc na badaniu stanu organizacyjnego oraz zachowania się (działania lub niedziałania) organizacji, ze względu na określone kryteria. Znajduje to również potwierdzenie w Statucie Związku, który nie daje (...), w ramach jej procedowania, uprawnień innych, niż wyłącznie ocena działań organów związku, informowanie o nadużyciach i

ewentualne wnioskowanie do odpowiednich organów o rozpatrzenie wniosku o wstrzymanie realizacji uchwał. Ze Statutu nie wynika – jak błędnie twierdzą nawet członkowie komisji rewizyjnych - by (...) posiadała tzw. kompetencje sprawcze, a więc takie, które dają jej bezpośrednią możliwość zadecydowania o losach uchwał związku. Nie ma przepisu pozwalającego (...) uchylić uchwałę, a stwierdzenie, że wydanie takiego aktu nastąpiło wbrew przepisom statutu, czy prawa, nie powoduje nieważności takiej uchwały, co niesłusznie sugerował pozwany. (...) może złożyć wniosek o wstrzymanie realizacji uchwał, ale złożony w tym trybie wniosek, rozpatruje właściwy organ (nie komisja rewizyjna), który zadecyduje o dalszych losach uchwały Związku i ewentualnie podejmie inne kroki, by doprowadzić do stanu, odpowiadającego literze prawa, czy Statutowi.

Nawet jeśli więc pojawiały się zastrzeżenia co do uchwał, poddawanych pod procedowanie w ramach działalności związku, kwestią ich utrzymania w mocy, ewentualnie ponowieniem procedowania w danej sprawie, powinny zająć się odpowiednie organy związku, działające w kształcie obowiązującym na dzień składania zastrzeżeń. Kontrola przeprowadzana przez komisje rewizyjne, a nawet wniosek o wstrzymanie realizacji uchwał, automatycznie nie wstrzymuje ich obowiązywania, czy ich nie unieważnia, nawet jeśli są ku temu podstawy, co oznacza, że dopóki odpowiednie organy związku nie zajmą się rozpatrzeniem wniosku komisji rewizyjnej, uchwała obowiązuje w uchwalonym kształcie. Reguła ta jest ogólnie przyjęta w naszym systemie prawnym i respektowana jest nie tylko na kanwie postępowań wewnątrzorganizacyjnych, ale i co do zasady w ramach postępowań sądowych, prowadzonych nie tylko w trybie rozpatrywania powództw cywilnych. Dopiero decyzja właściwego – władczego – organu decyduje o losach uchwały i powoduje jej wstrzymanie, ew. uchylene lub unieważnienie.

Powyższe wywody nie mają na celu oceny działań konkretnych osób, ale służyć mają ukazaniu, że gdyby procedura zaskarżania uchwały, przewidziana w Statucie związku była właściwie rozumiana i respektowana, do wytoczenia powództwa w niniejszym postępowaniu raczej by nie doszło, bowiem sprawę można było rozwiązać w ramach postępowania wewnątrzorganizacyjnego.

Reasumując, Sąd uznał, że niezależnie od oceny zasadności działań podejmowanych przez związek, w ramach wyboru nowego przewodniczącego zarządu (która choć budzi zastrzeżenia, to powinna być kontrolowana przez organy związku), powód nie wykazał interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie, wobec czego, zarówno jego powództwo o uchylenie uchwały nr 64/ (...), podjętej w dniu 25 listopada 2014 r., jak i o stwierdzenie jej nieważności podlegało oddaleniu.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na dowodach z ww. dokumentów, które nie nasuwały wątpliwości i nie były przez strony kwestionowane. Ponadto, pomimo tego, że pozwany zarzucał powodowi, że nie przedstawił oryginałów wszystkich dokumentów, a częściowo na dowód swoich twierdzeń przedstawiał tylko ich fotokopie, to ich wiarygodność oceniona została przez Sąd, zgodnie z art. 308 § 1 i 2 k.p.c. i nie budziła zastrzeżeń, zwłaszcza w świetle zeznań słuchanych w sprawie świadków i pozostałego materiału dowodowego. Sąd oddalił nadto wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z dokumentu z 16.01.2017 r., uznając go za nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznaniom słuchanych w sprawie świadków, jak i stron Sąd dał wiarę w całości, mając na uwadze, że choć w ich twierdzeniach pojawiały się czasem rozbieżności, to wynikały one z odmiennej interpretacji przepisów prawa i Statutu – co do okoliczności faktycznych wszyscy oni zeznawali bowiem spójnie, a ich relacje korespondowały z dokumentacją załączoną do akt sprawy. Sąd miał na względzie również to, że strony są ze sobą mocno skonfliktowane, co rzutowało zarówno na ich zeznania, czyniąc je raczej subiektywnymi opiniami, a nie obiektywnymi relacjami, jak i zeznania świadków. Świadczenie bowiem, w zależności od tego, przez którą stronę byli powołani, interpretowali sytuację na korzyść odpowiednio powoda lub pozwanego.

O kosztach procesu sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Jako że to powód przegrał sprawę, winien on zwrócić pozwanemu kwotę 360zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.